

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 35.583/3

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, derde kamer, op 12 juni 2003 door de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken verzocht hem van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "tot wijziging van artikel 464, 1°, van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992 (W.I.B.)", heeft op 20 januari 2004 het volgende advies gegeven:

STREKKING VAN HET ONTWERP

1. Artikel 464, 1°, van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992 (hierna: W.I.B. 1992) bepaalt dat de provincies, de agglomeraties en de gemeenten niet gemachtigd zijn tot het heffen van opcentiemen op de personenbelasting, op de vennootschapsbelasting, op de rechtspersonenbelasting en op de belasting van niet-inwoners of van gelijkaardige belastingen op de grondslag of op het bedrag van die belastingen, "uitgezonderd evenwel wat de onroerende voorheffing betreft".

Bij arrest nr. 117.154 van 18 maart 2003, inzake Kemme e.a. t/ Gemeente Lanaken, heeft de Raad van State, algemene vergadering van de afdeling administratie, die bepaling zo geïnterpreteerd dat ze de gemeenten en de provincies verbiedt om het gegeven van het kadastraal inkomen als berekenings-"grondslag" voor een belasting te nemen. De Raad verwierp aldus de zienswijze van de verwerende partij, volgens welke de woorden "uitgezonderd evenwel wat de onroerende voorheffing betreft" niet enkel op "het bedrag" van de in artikel 464, 1°, van het W.I.B. 1992 bedoelde belastingen sloegen, maar ook op "de grondslag" ervan.

Het voor advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt ertoe artikel 464, 1°, van het W.I.B. 1992 te vervangen ⁽¹⁾. Volgens de ontworpen bepaling zouden de provincies, de agglomeraties en de gemeenten niet gemachtigd zijn tot het heffen van opcentiemen op de genoemde rijksbelastingen, op de grondslag of op het bedrag van die belastingen, "met uitzondering evenwel van opcentiemen op de onroerende voorheffing of van gelijkaardige belastingen op het bedrag en de grondslag van de onroerende voorheffing en op het kadastraal inkomen". In de memorie van toelichting wordt uiteengezet dat het de bedoeling is om aldus terug te keren tot de interpretatie die tot aan het genoemde arrest van de Raad van State gangbaar was, en het voor de gemeenten met name mogelijk te maken om een aanvullende gemeentebelasting te heffen, gebaseerd op het kadastraal inkomen.

⁽¹⁾ In tegenstelling tot wat het opschrift en artikel 2 van het ontworpen decreet suggereren, gaat het niet om een "wijziging" maar om een vervanging van artikel 464, 1°, van het W.I.B. 1992.

BEVOEGDHEID VAN HET VLAAMSE GEWEST

2. Het voor advies voorgelegde ontwerp van decreet beoogt bestaande beperkingen aan de belastingbevoegdheid van de provincies, de agglomeraties en de gemeenten te versoepelen. Zoals in de memorie van toelichting wordt uiteengezet, dient de ontworpen regeling bekeken te worden in het licht van artikel 170, §§ 3 en 4, van de Grondwet. Die bepalingen luiden als volgt:

"§ 3. Geen last of belasting kan door de provincie worden ingevoerd dan door een beslissing van haar raad.

De wet bepaalt ten aanzien van de in het eerste lid bedoelde belastingen, de uitzonderingen waarvan de noodzakelijkheid blijkt.

De wet kan de in het eerste lid bedoelde belastingen geheel of gedeeltelijk afschaffen.

§ 4. Geen last of belasting kan door de agglomeratie, de federatie van gemeenten en de gemeente worden ingevoerd dan door een beslissing van hun raad.

De wet bepaalt ten aanzien van de in het eerste lid bedoelde belastingen, de uitzonderingen waarvan de noodzakelijkheid blijkt."

Artikel 170, § 3, eerste lid, en § 4, eerste lid, verheft de fiscale zelfstandigheid van de provincies, de agglomeraties, de federaties van gemeenten, en de gemeenten tot een grondwettelijk beginsel ⁽²⁾. Het is m.a.w. in die specifieke bepalingen dat de lokale besturen de grondwettelijke grondslag vinden van hun belastingbevoegdheid ⁽³⁾.

⁽²⁾ Arbitragehof, 2 juni 1988, nr. 57, overw. 4.B.1.

⁽³⁾ Arbitragehof, 5 november 2003, nr. 143/2003, overw. B.10.1; R.v.St., afd. adm., 14 maart 2000, Gillion, nr. 85.916; R.v.St., afd. wetg., advies 25.572/8 van 13 mei 1997 over een voorstel van decreet houdende de mogelijkheid voor gemeenten een algemene belasting te heffen in die gevallen waarin internationale overeenkomsten en federale wetgeving leiden tot vrijstelling van gemeentebelasting, Parl. St., Vl. Parl., 1995-96, nr. 299-2, pp. 9-10, nr. 2.1.1; R.v.St., afd. wetg., advies 34.913/VR van 4 maart 2003 over een wetsontwerp tot wijziging van artikel 10 van de wet van 24 december 1996 betreffende de vestiging en de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen, Parl. St., Kamer, 2002-03, nr. 50-1990/3, p. 4.

In de rechtspraak en de rechtsleer wordt soms de opvatting voorgestaan dat de belastingbevoegdheid van de provincies en de gemeenten zou voortvloeien uit de artikelen 41 en 162 van de Grondwet, die aan die overheden alles toevertrouwen wat van provinciaal en gemeentelijk belang is. Artikel 170, § 3, eerste lid, en § 4, eerste lid, van de Grondwet zou er in die opvatting slechts toe strekken het orgaan aan te wijzen dat de fiscale bevoegdheid van de gemeente kan uitoefenen (zie, bijv., R.v.St., afd. adm., 28 oktober 1998, v.z.w. Nationale Federatie der Zagerijen, nrs. 76.715, 76.717 en 76.718). Die opvatting wordt hier niet gevolgd. Anders dan in zijn voornoemde advies van 13 mei 1997 (pp. 15-16, nr. 2.2), acht de Raad van State het thans ook niet nodig om subsidiair van die alternatieve opvatting uit te gaan.

De belastingbevoegdheid van de lokale besturen is niet onbeperkt. Artikel 170, § 3, tweede lid, en § 4, tweede lid, van de Grondwet bepaalt dat de wet ten aanzien van de in paragraaf 3, eerste lid, en paragraaf 4, eerste lid, bedoelde belastingen uitzonderingen kan bepalen. De wetgever kan de lokale besturen dus verbieden om bepaalde belastingen te heffen.

Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 170 van de Grondwet blijkt dat met de bepalingen van het tweede lid van de paragrafen 3 en 4, samen met de overeenstemmende bepaling van het tweede lid van paragraaf 2 (i.v.m. de belastingbevoegdheid van de gemeenschappen en de gewesten), "de Staat een soort verdedigingsmechanisme opbouwt, t.o.v. de verschillende andere bestuurslagen, om een eigen fiscale materie te behouden" ⁽⁴⁾. De genoemde bepalingen voorzien in een "regulerend mechanisme", waarvan werd opgemerkt dat het een "noodzakelijk instrument" is: "De wet moet dat regulerend mechanisme zijn en moet kunnen zeggen welke belastbare materie wordt voorbehouden aan de Staat. Indien men dat niet zou doen komt men in een chaos en in alle mogelijke verwickelingen terecht, die niets meer te maken hebben met een goed georganiseerde federale Staat of goed georganiseerde Staat" ⁽⁵⁾.

3. Volgens artikel 170, § 3, tweede lid, en § 4, tweede lid, is het "de wet" die de uitzonderingen op de belastingbevoegdheid van de lokale besturen kan bepalen.

Blijkens de memorie van toelichting gaan de stellers van het ontwerp ervan uit dat de voornoemde grondwetsbepalingen dateren van vóór 1 oktober 1980, met als gevolg dat de verwijzingen naar "de wet" niet tot gevolg hebben dat de materie aan de federale wet wordt voorbehouden. De gewesten zouden bevoegd zijn om de grenzen van

⁽⁴⁾ Verklaring van de Eerste Minister in de commissie van de Kamer, Parl. St., Kamer, B.Z. 1979, nr. 10-8/4, p. 4.

⁽⁵⁾ Verklaring van de heer Martens, Eerste Minister, Parl. Hand., Kamer, 22 juli 1980, p. 2707. Even later herhaalde de Eerste Minister die idee in de volgende bewoordingen: "C'est un système de régulation essentiel dans chaque état organisé convenablement. On ne peut pas biffer cela. Ce n'est pas possible sinon on aboutirait à l'anarchie sur le plan fiscal. Cela n'a rien à voir avec la notion de fédéralisme mais cela garantit un fonctionnement convenable de l'Etat" (p. 2708). Ook in de Senaat herhaalde de Eerste Minister dat het om een noodzakelijk reguleringsmechanisme ging, dat ertoe strekte "de volledige anarchie op het terrein van de fiscaliteit te vermijden" (Parl. Hand., Senaat, 28 juli 1980, pp. 2650-2651).

de gemeentelijke en de provinciale fiscaliteit te bepalen, mits de bedoelde aangelegenheid kan worden vastgeknoopt aan een uitdrukkelijk aan hen toegewezen bevoegdheid.

Met die opvatting kan niet worden ingestemd.

3.1. Om te beginnen is het wel juist dat het toenmalige artikel 110 van de Grondwet, thans artikel 170, is vervangen vóór 1 oktober 1980, namelijk bij een grondwetswijziging van 29 juli 1980, maar dat neemt niet weg dat die vervanging heeft plaatsgevonden nadat de grondwetgever was overgegaan tot de oprichting van gemeenschappen en gewesten en tot het toekennen van een bevoegdheid van wetgevende aard aan de gemeenschappen (grondwetswijzigingen van 24 december 1970), en zelfs nadat hij de uitdrukkelijke mogelijkheid had gecreëerd voor de gewesten om eveneens een dergelijke bevoegdheid uit te oefenen (grondwetswijziging van 17 juli 1980). Het gebruik van het woord "wet" kan in die omstandigheden niet bevoegdheidsneutraal genoemd worden. Veeleer moet aangenomen worden dat de grondwetgever de betrokken aangelegenheid aan de federale wetgever heeft willen voorbehouden ⁽⁶⁾.

Die opvatting strookt met het hiervóór in herinnering gebrachte objectief dat met artikel 170, § 3, tweede lid, en § 4, tweede lid, wordt nagestreefd. Als een reguleringsmechanisme in het leven geroepen wordt om een fiscale chaos te vermijden, moet er één instantie zijn die de controle over het geheel behoudt, en die kan ingrijpen wanneer het haar noodzakelijk voorkomt. Die ene instantie kan dan enkel de federale overheid zijn. Het is in die zin dat de volgende toelichting door de toenmalige Eerste Minister begrepen moet worden: "(Ik zou) willen stellen ... dat in dit nieuw systeem van bevoegdheidsverdeling op fiscaal vlak tussen de Staat, de gemeenschappen en de gewesten en de nevensgeschikte instellingen, de provincies en de gemeenten, het laatste woord bij de Staat ligt. Het is wat ik heb genoemd het reguleringsmechanisme: «De wet bepaalt ... de uitzonderingen waarvan de noodzakelijkheid blijkt.»" ⁽⁷⁾.

⁽⁶⁾ Vgl. Arbitragehof, 25 maart 2003, nr. 35/2003, overw. B.12.6.

⁽⁷⁾ Verklaring van de heer Martens, Eerste Minister, Parl. Hand., Senaat, 28 juli 1980, p. 2661.
In de Kamer had de heer Schiltz het door de Eerste Minister verdedigde systeem al op dezelfde manier geanalyseerd: "Met uw gebruikelijke energie hebt u hier het beginsel verdedigd van het regulerend mechanisme, wat volgens u maar alleen kan zijn, bevoegdheden van de centrale regering, van het centrale parlement om eventueel de uitoefening van de fiscale bevoegdheden te evoceren. U hebt gezegd dat er zoniet een chaos zou ontstaan" (Parl. Hand., Kamer, 22 juli 1980, p. 2708).

Ten slotte blijkt uit verscheidene verklaringen afgelegd tijdens de parlementaire voorbereiding van de grondwetswijziging van 29 juli 1980 dat het wel degelijk de bedoeling van de grondwetgever was om aan de "nationale" wetgever de bevoegdheid voor te behouden om de uitzonderingen op de belastingbevoegdheid van o.m. de lokale besturen te bepalen ⁽⁸⁾.

3.2. Het in de memorie van toelichting gehuldigde standpunt is voorts in tegenspraak met de rechtspraak van het Arbitragehof.

In verscheidene arresten heeft het Hof immers de opvatting gehuldigd dat de bevoegdheid om uitzonderingen te bepalen op de belastingbevoegdheid van de lokale besturen een aan de federale wetgever voorbehouden aangelegenheid is ⁽⁹⁾.

Zeer onlangs nog heeft het Hof overwogen dat "blijkt uit (artikel 170, §§ 3 en 4, van de Grondwet) dat de bevoegdheid van de provincies en de gemeenten (in

⁽⁸⁾ Zie i.h.b. de volgende verklaringen:

- in verband met de fiscaliteit van de provincies: "De huidige teksten worden behouden. Een belasting van de provincies moet worden goedgekeurd door de provincieraad. De nationale wet reserveert de uitzonderingen voor zichzelf ..." (verklaring van de heer Martens, Eerste Minister, Parl. Hand., Kamer, 22 juli 1980, p. 2707);
- "Zo'n (regulerings)systeem moet in elke staat worden gehandhaafd wanneer men niet alleen aan de nationale instantie, maar ook aan de gemeenten en de provincies en zelfs aan de deelgebieden de bevoegdheid geeft om fiscale beslissingen te nemen en belastingen op te leggen. Dit mechanisme reserveert bepaalde belastingmateries voor de nationale overheid" (verklaring van de heer Martens, Eerste Minister, Parl. Hand., Senaat, 28 juli 1980, p. 2650);
- nogmaals in verband met de fiscaliteit van de provincies: "(Wij) hebben ... dus het beginsel behouden dat geen last of belasting door de provincie kan worden ingevoerd dan door een beslissing van haar raad, dat de nationale wet de uitzonderingen waarvan de noodzakelijkheid blijkt, bepaalt ..." (verklaring van de heer Martens, Eerste Minister, Parl. Hand., Senaat, 28 juli 1980, p. 2651);
- "Le même alinéa 2, dans chacun des trois paragraphes (2 à 4), prévoit l'intervention de la loi, c'est-à-dire du pouvoir central" (verklaring van de heer Lagasse, Parl. Hand., Senaat, 28 juli 1980, p. 2658).

⁽⁹⁾ Arbitragehof, 25 februari 1988, nr. 47, overw. 6.B.6; Arbitragehof, 2 juni 1988, nr. 56, overw. 4.B.2.c, en nr. 57, overw. 4.B.1 en 4.B.2.f; Arbitragehof, 5 juli 1989, nr. 19/89, overw. 4.B.2.c.

Steunend op die rechtspraak, heeft ook de Raad van State aangenomen dat de federale wetgever terzake over een voorbehouden bevoegdheid beschikt. Zie R.v.St., afd. wetg., advies 25.572/8 van 13 mei 1997, aangehaald, pp. 9-11, nr. 2.1.1; R.v.St., afd. wetg., advies 34.913/VR van 4 maart 2003, aangehaald, p. 5.

belastingzaken) ondergeschikt is aan die van de federale Staat, waarbij hun bevoegdheid om bepaalde belastingen op te leggen bij wet kan worden beperkt" ⁽¹⁰⁾.

3.3. Ten slotte moet opgemerkt worden dat uit de parlementaire voorbereiding van artikel 9, § 2, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten blijkt dat ook de bijzondere wetgever ervan uitgegaan is dat artikel 170, § 4, tweede lid, van de Grondwet (toen nog artikel 110, § 4, tweede lid) een bevoegdheid aan de federale overheid voorbehoudt. In zijn advies 25.572/8 van 13 mei 1997 overwoog de Raad van State daarover het volgende:

"Het voornoemde artikel 9, § 2, bepaalt dat «de opcentiemen ingevoerd door een Gewest ... geen afbreuk (mogen) doen aan het recht van de gemeenten om aanvullende belastingen of opcentiemen te heffen» (...).

In de memorie van toelichting werd met betrekking tot die bepaling het volgende gesteld:

«Krachtens het laatste lid van § 2 van (artikel 9) kunnen de Gewesten niet raken aan de bevoegdheid van de gemeenten om opcentiemen op de personenbelasting te heffen. Uit artikel 110, § 4, van de Grondwet blijkt duidelijk dat, voor deze aangelegenheid of voor elke andere gemeentelijke belasting, deze bevoegdheid exclusief aan de nationale wetgever is voorbehouden onverminderd de voogdijbevoegdheid van de Gewesten» ⁽¹¹⁾.

In het verslag van de bevoegde Kamercommissie werd die interpretatie als volgt bevestigd:

«De Minister bevestigt de door Mevr. Onkelinx geformuleerde interpretatie als zou het hier de bedoeling zijn om impliciet de in artikel 110, § 4, van de Grondwet opgenomen bepalingen in herinnering te brengen (...).

Uit artikel 110, § 4, van de Grondwet blijkt dus duidelijk dat een Gewestraad geen decreet kan goedkeuren waardoor beslist wordt dat de gemeenten niet langer gemachtigd zijn tot het heffen van opcentiemen en waardoor het Gewest zich dus tevens die materie voorbehoudt.» ⁽¹²⁾ ⁽¹³⁾.

⁽¹⁰⁾ Arbitragehof, 5 november 2003, nr. 143/2003, overw. B.10.1.

⁽¹¹⁾ Parl. St., Kamer, 1988-89, nr. 635/1, p. 13.

⁽¹²⁾ Parl. St., Kamer, 1988-89, nr. 635/18, p. 320.

⁽¹³⁾ R.v.St., afd. wetg., advies 25.572/8 van 13 mei 1997, aangehaald, pp. 12-13, nr. 2.1.2.

4. De stellers van het ontwerp menen dat de vraag of de federale overheid dan wel de gewesten bevoegd zijn, thans onderzocht moet worden in het licht van artikel 19, § 1, eerste lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, gewijzigd bij de bijzondere wet van 13 juli 2001.

4.1. De genoemde bepaling luidt als volgt:

"Behoudens toepassing van artikel 10, regelt het decreet de aangelegenheden bedoeld in de artikelen 4 tot 9, onverminderd de bevoegdheden die na de inwerkingtreding van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen door de Grondwet aan de wet zijn voorbehouden."

De vraag kan rijzen wat de weerslag is van deze bepaling op bevoegdheden die, zoals de bevoegdheden bedoeld in artikel 170, § 3, tweede lid, en § 4, tweede lid, van de Grondwet, na de staatshervorming van december 1970, maar vóór 1 oktober 1980 door de Grondwet aan de wet zijn voorbehouden. Te dezen volstaat het evenwel vast te stellen dat de in het ontwerp geregelde aangelegenheid geen bevoegdheid betreft die bij de artikelen 4 tot 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 aan de gewesten is overgedragen.

4.2. In de memorie van toelichting wordt weliswaar gesteld dat de gewesten zich zouden kunnen beroepen op de bevoegdheid, enerzijds, inzake de samenstelling, de organisatie, de bevoegdheid en de werking van de provinciale en gemeentelijke instellingen (artikel 6, § 1, VIII, eerste lid, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980), en anderzijds, inzake de algemene financiering van de gemeenten, de agglomeraties en federaties van gemeenten, en de provincies (artikel 6, § 1, VIII, eerste lid, 9°, van de bijzondere wet).

Zoals de Raad van State, afdeling wetgeving, reeds heeft overwogen, omvat de bevoegdheid inzake de samenstelling, de organisatie, de bevoegdheid en de werking van de provinciale en gemeentelijke instellingen o.m. de bevoegdheid om de vestiging en de invordering van provinciale en gemeentelijke belastingen te regelen. Het gaat hierbij om de bevoegdheid tot het vaststellen van de regels die de provincies en de gemeenten moeten naleven wanneer ze belastingen heffen en invorderen. De bevoegdheid van de gewesten strekt zich echter niet uit tot de aangelegenheden bedoeld in artikel 170, § 3,

.../...

tweede lid, en § 4, tweede lid, van de Grondwet, welke betrekking hebben op het vaststellen van uitzonderingen op de lokale belastingbevoegdheid zelf ⁽¹⁴⁾.

Voorts heeft het Arbitragehof overwogen dat de uitoefening door een gewest van de bevoegdheid om de algemene financiering van de provincies te regelen niet mag raken aan de bevoegdheid van de federale wetgever bedoeld in artikel 170, § 3, tweede lid, van de Grondwet ⁽¹⁵⁾. Die overweging gaat ervan uit dat de twee voornoemde bevoegdheden van elkaar te onderscheiden zijn.

4.3. Volledigheidshalve kan ook herinnerd worden aan de rechtspraak van het Arbitragehof volgens welke de bevoegdheid van de gewesten inzake het administratief toezicht op de lokale besturen, thans geregeld in artikel 7, § 1, eerste lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, niet de bevoegdheid omvat om normatieve bepalingen vast te stellen m.b.t. de belastingbevoegdheid van die lokale besturen ⁽¹⁶⁾.

5. Blijkt uit het voorgaande dat de aangelegenheden bedoeld in artikel 170, § 3, tweede lid, en § 4, tweede lid, van de Grondwet aan de federale wetgever zijn voorbehouden, en dat de gewesten terzake niet bevoegd zijn, dan neemt zulks niet weg dat een gewest onder bepaalde voorwaarden een beroep zou kunnen doen op impliciete bevoegdheden, en op die manier toch zou kunnen treden op de domeinen bedoeld in de voornoemde grondwetsbepalingen.

Een decreet kan evenwel slechts bepalingen bevatten in aangelegenheden waarvoor het gewest niet bevoegd is indien een dergelijke regeling "noodzakelijk" kan worden geacht voor de uitoefening van de bevoegdheden van het gewest (zie artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980), en indien bovendien voldaan is aan de door het Arbitragehof gestelde voorwaarden dat de betrokken aangelegenheid zich tot een

⁽¹⁴⁾ R.v.St., afd. wetg., advies 34.913/VR van 4 maart 2003, aangehaald, p. 5.

⁽¹⁵⁾ Arbitragehof, 13 juli 2000, nr. 93/2000, overw. B.4.

⁽¹⁶⁾ Arbitragehof, 25 februari 1988, nr. 47, overw. 6.B.6; Arbitragehof, 2 juni 1988, nr. 57, overw. 4.B.2.f.
In dezelfde zin: R.v.St., afd. wetg., advies 25.572/8 van 13 mei 1997, aangehaald, pp. 17-18, nr. 3.

gedifferentieerde regeling leent en dat de weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is ⁽¹⁷⁾.

Wat het voorliggende ontwerp van decreet betreft, blijkt geenszins dat de ontworpen regeling voor de uitoefening van enige bevoegdheid van het Vlaamse Gewest noodzakelijk zou zijn, in de zin van artikel 10 van de bijzondere wet ⁽¹⁸⁾.

6. De conclusie is dan ook dat het ontwerp niet kan worden ingepast in de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest.

⁽¹⁷⁾ Zie, bijv., Arbitragehof, 14 mei 2003, nr. 58/2003, overw. B.5.3; Arbitragehof, 1 oktober 2003, nr. 126/2003, overw. B.5.3.

⁽¹⁸⁾ In dezelfde zin, i.v.m. een regeling die enige gelijkenis vertoonde met de thans ontworpen regeling, R.v.St., afd. wetg., advies 25.572/8 van 13 mei 1997, aangehaald, pp. 13-14, nr. 2.1.3.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	D. ALBRECHT,	staatsraad, voorzitter,
	P. LEMMENS,	
	B. SEUTIN,	staatsraden,
	H. COUSY,	assessoren van de
	J. VELAERS,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	A.-M. GOOSSENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door Mevr. K. BAMS, auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A.-M. GOOSSENS

D. ALBRECHT